

Makó Ágnes

FELKÖSZÖNTETLENÜL

[CSAKUGYAN ELFELEJTETTE?]

2022-01-11 | CSAKUGYAN ELFELEJTETTE?, VERS

Megint nem köszöntött fel.
Tavaly sem.
Egy szót nem szólt,
egy sort sem írt.
Másodjára ez már tendencia,
szinte szokás.

Legutóbb valami kávézóban
semmitmondón mondta a semmit,
hogy jól van, csak sok a munka,
meg ilyenek.

Azóta egyszer sem beszéltünk,
nem hív,
én sem.
A találkozókát is kihagyta,
mindegy,
az ő dolga.
Nélküle is megtartjuk,
úgy teszünk, mintha teljes lenne a csapat.
Eleinte emlegettük,
aztán kikoptatta a bezúduló újdonságtömeg.

Azért legalább a születésnapomon
gondolhatna rám.
Adhatna egy apró, disszonáns jelet,
amit aztán
háromszázhatvanöt napig hallanék.

Persze nem tehet róla,
meghalt és kész,
nem tud hívni.
Nem az ő hibája,
hogy itt ülök felköszöntetlenül.

Gyanúsan hosszú ez a csend,
valódinak tűnik, véglegesnek,
mégsem hiszem el,
hogy nincs,
nem láttam a testet,

az a koporsó üres is lehetett.
Még van pár perc éjfélig,
várok.

kép | unsplash.com